

ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΔΡΑΚΟ

LEIF G.W. PERSSON

Αυτός που σκοτώνει τον δράκο

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΜΠΕΚΣΤΡΕΜ

Μετάφραση

ΤΙΤΙΝΑ ΣΠΕΡΕΛΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.»

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 435

Leif G.W. Persson, *Αυτός που σκοτώνει τον δράκο*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Den som dödar draken*

Μετάφραση: Τιτίνα Σπερελάκη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Άγης Μπράτσος

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Φιλμ-Μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης

Copyright© Leif G.W. Persson, 2008

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2014

Πρώτη έκδοση στη σουηδική γλώσσα από τις εκδόσεις Bonnier,

Στοκχόλμη, 2008

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Νοέμβριος 2018

KET 9698 ΚΕΠ 854/18

ISBN 978-960-16-7572-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Μια διεστραμμένη ιστορία για μεγάλα παιδιά

LEIF G.W. PERSSON

ΜΙΑ ΓΡΑΒΑΤΑ λεκιασμένη με σάλτσα, ένα μαντεμένιο καπάκι κατσαρόλας κι ένα απλό σφυρί ταπετσαρίας με σπασμένη ξύλινη λαβή. Αυτά ήταν τα τρία πιο εντυπωσιακά ευρήματα της εγκληματολογικής ομάδας της Αστυνομίας της Σόλνα στη διάρκεια της προκαταρκτικής έρευνας στον τόπο του εγκλήματος. Δεν ήταν όμως ανάγκη να είσαι ειδικός στην εγκληματολογία για να συμπεράνεις πως τα τρία αυτά αντικείμενα είχαν, κατά πάσαν βεβαιότητα, χρησιμοποιηθεί για τη δολοφονία του θύματος. Όποιος είχε μάτια και γερό στομάχι μπορούσε να το εικάσει.

Όσον αφορά το σφυρί ταπετσαρίας με τη σπασμένη λαβή, έγινε σχετικά γρήγορα σαφές – σχεδόν με, αν κάτι τέτοιο ήταν δυνατό, βεβαιότητα– πως η αρχική αυτή εντύπωση ήταν λαθεμένη και πως τουλάχιστον το σφυρί δεν είχε χρησιμοποιηθεί όταν ο δράστης σκότωσε το θύμα του.

Όσο η εγκληματολογική ομάδα προχωρούσε στη δουλειά της, τα μέλη της ερευνητικής ομάδας είχαν κάνει ό,τι είχαν να κάνουν. Είχαν χτυπήσει τις πόρτες των γειτόνων, ρωτώντας για το θύμα, κι αν κάποιος είχε δει κάτι που θα μπορούσε να συνδέεται με το συμβάν. Μια γυναίκα, πολιτική υπάλληλος της αστυνομίας, είχε βαλθεί να βρει ό,τι μπορούσε στον υπολογιστή της – αυτού του είδους την έρευνα την αναλάμβαναν συνήθως οι πολιτικοί υπάλληλοι.

Δε χρειάστηκε πολύς χρόνος μέχρι να φέρουν στην επιφάνεια την τραγική ιστορία του πιο κοινού θύματος δολο-

φονίας στα σουηδικά εγκληματικά χρονικά στον ενάμιση αιώνα που τηρούνται αρχεία. Ίσως και παραπάνω, αν ληφθεί υπόψη πως δικαστικά αρχεία που ανάγονται ακόμα και στις αρχές της μεσαιωνικής εποχής εμφανίζουν την ίδια εικόνα με τα νομικά αρχεία της βιομηχανικής κοινωνίας. Το κλασικό θύμα δολοφονίας στη Σουηδία, αν θέλετε. Με τη σύγχρονη ορολογία: «Άγαμος, άρρην, μεσήλικας, κοινωνικά περιθωριοποιημένος, με σοβαρή εξάρτηση από το αλκοόλ».

«Το κλασικό μπεκρόμουτρο βασικά» ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο αστυνόμος Έβερτ Μπέκστρεμ, επικεφαλής της προκαταρκτικής έρευνας για την Αστυνομία της Σόλνα, περιέγραψε στο αφεντικό του το θύμα μετά την αρχική σύσκεψη της ομάδας για την υπόθεση.

ΕΣΤΩ ΚΙ ΑΝ ΥΠΗΡΧΑΝ περισσότερα από αρκετά τεκμήρια τόσο στις καταθέσεις των γειτόνων όσο και στις πληροφορίες που είχαν αντληθεί από τα διάφορα αρχεία, τα στοιχεία που είχαν συνεισφέρει οι δύο εμπειρογνώμονες του Εγκληματολογικού είχαν προσφέρει περαιτέρω στήριξη στη θεωρία.

«Τυπικός φόνος υπό την επήρεια αλκοόλ, αν θες τη γνώμη μου, Μπέκστρεμ» συνόψισε την υπόθεση ο μεγαλύτερος από τους δύο, ο Πέτερ Νιέμι, παρουσιάζοντας τα ευρήματα του ίδιου και του συναδέλφου του στην ίδια αυτή προκαταρκτική σύσκεψη.

Η γραβάτα, το καπάκι της κατσαρόλας και το σφυρί ανήκαν στο θύμα και βρισκόνταν στο διαμέρισμα προτού τεθεί σε κίνηση η ατυχής αλληλουχία γεγονότων. Η γραβάτα είχε βρεθεί απλώς γύρω από τον λαιμό του θύματος. Κάτω από τον γιακά, ως συνήθως, σ' αυτή την περίπτωση όμως ήταν σφιγμένη λίγα εκατοστά περισσότερο και, για σιγουριά, δεμένη γύρω από τον λαιμό του μ' έναν απλό σταυρόκομπο.

Δύο άνθρωποι, από τους οποίους ο ένας ήταν το ίδιο το θύμα αν έκρινε κανείς από τα δακτυλικά αποτυπώματα, έμοιαζαν να έχουν περάσει τις ώρες που κατέληξαν στον φόνο τρώγοντας και πίνοντας μαζί στο ίδιο διαμέρισμα. Άδεια μπουκάλια οινοπνευματωδών ποτών και δυνατής εξαγωγίμης λάγκερ, ποτήρια μπίρας και βότκας, τα απο-

μεινάρια ενός γεύματος σε δύο πιάτα πάνω στο τραπέζι του καθιστικού, μαζί με υπολείμματα του ίδιου φαγητού που βρέθηκαν στη μικρή κουζίνοβλα, πρόσφεραν στοιχεία ότι το τελευταίο γεύμα του θύματος περιελάμβανε εκείνο το παλιό, κλασικό σουηδικό φαγητό, χοιρινά παϊδάκια με φασόλια. Τα φασόλια, αν έκρινε κανείς από την πλαστική συσκευασία που είχε βρεθεί στον σκουπιδοτενεκέ, είχαν προφανώς αγοραστεί ως έτοιμο γεύμα από ένα τοπικό σούπερ μάρκετ νωρίτερα εκείνη την ημέρα. Μετά, προτού σεβριριστούν, είχαν ζεσταθεί στη μαντεμένα κατσαρόλα, το καπάκι της οποίας είχε χρησιμοποιήσει αργότερα το ίδιο βράδυ ο δολοφόνος για να χτυπήσει επανειλημμένα τον οικοδεσπότη του στο κεφάλι.

Ο ιατροδικαστής είχε καταλήξει λίγο πολύ στα ίδια συμπεράσματα. Τα είχε ανακοινώσει στον εμπειρογνώμονα του Εγκληματολογικού που είχε παρευρεθεί στη νεκροψία, μια που ο ίδιος ήταν απασχολημένος με πιο σημαντικά θέματα την ώρα που η αστυνομική ομάδα είχε προγραμματίσει να κάνει την πρώτη της σύσκεψη. Θα έπρεπε να περάσει περίπου μια βδομάδα ακόμα μέχρι να σταλούν τα οριστικά ευρήματα σε γραπτή μορφή, αλλά η συνηθισμένη απλή ανατομή και ένα έμπειρο μάτι ήταν αρκετά για να προσφέρουν μια προκαταρκτική ενημέρωση.

«Το άτυχο θύμα μας ήταν αυτό που νομίζω πως εσείς οι κύριοι της αστυνομίας αποκαλείτε “μπεκρόμουτρο”» είχε εξηγήσει ο ιατροδικαστής, επειδή, σε αντίθεση με τους παρόντες, ήταν άνθρωπος καλλιεργημένος, από τον οποίο αναμενόταν να επιλέγει προσεκτικά τα λόγια του.

Αν τα εξέταζε κανείς συνολικά, όλ’ αυτά –οι καταθέσεις των γειτόνων, οι θλιβερές μικρές σημειώσεις για το θύμα στα επίσημα αρχεία, τα ευρήματα από τον τόπο του εγκλήματος,

η αρχική έκθεση του ιατροδικαστή— πρόσφεραν στην αστυνομία όλα όσα χρειαζόταν πραγματικά να ξέρει. Δύο μπεκρόμουτρα, παλιοί γνώριμοι, είχαν συναντηθεί για νατσιμπήσουν λίγο και να πιουν περισσότερο, κι είχαν τσακωθεί για ένα από τα πολλά ασήμαντα ζητήματα που αποτελούσαν την ιδιωτική κοινή τους ιστορία. Και ο ένας είχε βάλει τέλος στη βραδιά σκοτώνοντας τον άλλο στο ξύλο.

Τόσο απλά. Υπήρχε η σχετικά εύλογη προσδοκία ότι ο δράστης θα βρισκόταν μέσα στον στενό κύκλο των ομοϊδεατών γνωστών του θύματος και οι έρευνες είχαν ήδη ξεκινήσει. Υποθέσεις σαν κι αυτήν διαλευκαίνονταν εννιά φορές στις δέκα και η δικογραφία βρισκόταν συνήθως πάνω στο γραφείο του εισαγγελέα μέσα σ' ένα μήνα.

Μια υπόθεση ρουτίνας, με άλλα λόγια, και δεν πέρασε από το μυαλό κανενός από τα μέλη της Αστυνομίας της Σόλνα τα οποία συμμετείχαν σ' εκείνη την πρώτη σύσκεψη να καταφύγει στην εμπειρογνωμοσύνη κάποιου ειδικού απ' έξω— για παράδειγμα, από τη μονάδα κατάρτισης ψυχολογικών προφίλ της Εθνικής Διεύθυνσης Ποινικών Ερευνών ή ακόμα και του καθηγητή Εγκληματολογίας της ίδιας της Εθνικής Αστυνομικής Διεύθυνσης, που τύχαινε να μένει μερικά τετράγωνα μακριά από το θύμα.

Ούτε είχε επικοινωνήσει κανείς από αυτούς τους εμπειρογνώμονες με δική του πρωτοβουλία, πράγμα καλό, μια που αναπόφευκτα θα είχαν επιβεβαιώσει πως τα πράγματα ήταν ακριβώς όπως όλοι ήξεραν ότι ήταν. Τώρα τουλάχιστον δεν υπήρχε κίνδυνος να πιαστούν με κατεβασμένα παντελόνια από άποψη επιστημονικής τεκμηρίωσης.

Όταν όμως το θέμα έφτασε ακριβώς στην επιστημονική τεκμηρίωση, αποδείχτηκε πως όλα τα παραπάνω—όσα είχαν συναχθεί από τη συγκέντρωση εγκληματολογικών πειστηρίων, τη δοκιμασμένη αστυνομική εμπειρία και την παλιά,

καλή διαίσθηση που όλοι οι ικανοί αστυνομικοί με τον καιρό αναπτύσσουν— ήταν εντελώς και απόλυτα λανθασμένα.

«Εντάξει, πες μου τα βασικά, Μπέκστρεμ» είπε η Άννα Χολτ, η προϊσταμένη του Μπέκστρεμ. Αρχηγός της Αστυνομίας του Δυτικού Διαμερίσματος, όταν ο Μπέκστρεμ τής έκανε μια επισκόπηση την επομένη του φόνου.

«Το κλασικό μπεκρόμουτρο βασικά» είπε ο Μπέκστρεμ, κουνώντας με επισημότητα το κεφάλι του.

«Εντάξει, έχεις πέντε λεπτά» αναστέναξε η Χολτ. Είχε κάμποσα άλλα θέματα στην ημερησία διάταξή της, από τα οποία τουλάχιστον ένα ήταν πολύ σημαντικότερο από την υπόθεση του Μπέκστρεμ.

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 15 Μαΐου ο ήλιος είχε ανατείλει πάνω από τον αριθμό 1 της Χασσελστίγκεν στη Σόλνα στις τρεις και είκοσι το πρωί. Ακριβώς δύο ώρες και σαράντα λεπτά προτού ο Σέπτιμους Ακοφέλι, ετών 25, φτάσει στη συγκεκριμένη διεύθυνση για να μοιράσει τις πρωινές εφημερίδες.

Ο Σέπτιμους Ακοφέλι ήταν στην πραγματικότητα κούριερ με ποδήλατο, αλλά περίπου ένα χρόνο τώρα κέρδιζε κάποια επιπλέον χρήματα μοιράζοντας τις πρωινές εφημερίδες σε μερικά οικοδομικά τετράγωνα κατά μήκος της Ροσουνταβέγκεν, συμπεριλαμβανομένου του κτιρίου στον αριθμό 1 της Χασσελστίγκεν. Τύχαινε, επίσης, να είναι πρόσφυγας από τη νότια Σομαλία, από ένα χωριουδάκι μόλις μισή μέρα περπάτημα από τα σύνορα με την Κένυα. Είχε φτάσει στην καινούρια του πατρίδα την ημέρα των δέκατων τρίτων γενεθλίων του και ο λόγος που είχε καταλήξει στη Σουηδία αντί οπουδήποτε αλλού ήταν πως η θεία, ο θείος και κάμποσα ξαδέρφια του είχαν φτάσει εκεί πέντε χρόνια νωρίτερα, και όλοι οι άλλοι συγγενείς του είχαν πεθάνει. Ή δολοφονηθεί, θα μπορούσε να πει κανείς, επειδή πολύ λίγοι από αυτούς είχαν πεθάνει από άλλες αιτίες.

Ο Σέπτιμους Ακοφέλι δεν ήταν ο κλασικός Σομαλός πρόσφυγας, που με κάποιον τρόπο κατέληξε στη Σουηδία κατά τύχη. Είχε στενούς συγγενείς που μπορούσαν να τον φροντίσουν και υπήρχαν ισχυροί ανθρωπιστικοί λόγοι για να

του επιτραπεί να μείνει. Και τα πάντα έμοιαζαν να έχουν εξελιχθεί πολύ καλά. Ή τουλάχιστον όσο καλά είχε κανείς το δικαίωμα να προσδοκά από έναν άνθρωπο σαν κι αυτόν.

Ο Σέπτιμους Ακοφέλι είχε τελειώσει το σχολείο και το προκαταρκτικό κολέγιο στη Σουηδία, ενώ παράλληλα εργαζόταν, με αξιοπρεπείς, για να μην πούμε καλούς, βαθμούς στα περισσότερα μαθήματα. Μετά είχε φοιτήσει τρία χρόνια στο Πανεπιστήμιο της Στοκχόλμης. Διέθετε πτυχίο ξένων γλωσσών, με βασικό αντικείμενο τα αγγλικά. Διέθετε σουηδικό δίπλωμα οδήγησης και είχε γίνει Σουηδός υπήκοος σε ηλικία είκοσι δύο ετών. Είχε κάνει αίτηση σε πολλές δουλειές και είχε τελικά προσληφθεί σε μία από αυτές. Ως κούριερ με ποδήλατο για τους Πράσινους Μεταφορείς – «κούριερ για ανθρώπους που νοιάζονται για τον πλανήτη». Μετά, όταν είχε λάβει ταχυδρομικώς το πρώτο χρονοδιάγραμμα εξόφλησης του φοιτητικού του δανείου, είχε βρει μια συμπληρωματική δουλειά μοιράζοντας εφημερίδες. Τα δύο τελευταία χρόνια έμενε μόνος του σε μια γκαρσονιέρα στη Φορνμπυβέγκεν, στο Ρίνκεμπυ.

Ο Σέπτιμους Ακοφέλι τα έβγαζε πέρα μόνος του. Δε γινόταν βάρος σε κανέναν. Με λίγα λόγια, είχε πετύχει πιο πολλά από τους περισσότερους ανθρώπους, ανεξαρτήτως καταγωγής, και τα είχε καταφέρει καλύτερα σχεδόν από κάθε άλλον με την ίδια καταγωγή.

Ο Σέπτιμους Ακοφέλι δεν ήταν ο κλασικός Σομαλός πρόσφυγας. Κατ' αρχάς, το Σέπτιμους ήταν πολύ ασυνήθιστο όνομα για Σομαλό, ακόμα και στους κόλπους της μικρής χριστιανικής μειονότητας της Σομαλίας. Αλλά και το δέρμα του ήταν αξιοπρόσεκτα πιο ανοιχτόχρωμο από των περισσότερων συμπατριωτών του. Ύπήρχε μια απλή εξήγηση γι' αυτό: ένας πάστορας της ιεραποστολής της Εκκλησίας της Αγγλίας στην Αφρική, ο Μόρτιμερ Σ. Κρεγκ –Σ όπως στο Σέπτιμους– είχε παραβιάσει την έκτη εντολή. Είχε αφήσει

έγκυο τη μητέρα του Σέπτιμους, είχε συνειδητοποιήσει το μέγεθος του αμαρτήματός του, είχε ζητήσει συγχώρεση από τον Κύριο και είχε επιστρέψει λίγο πολύ παρευθύς στην ενορία του, στο Γκρέιτ Ντάνσφορντ του Χάμσιρ, στο πιο ειδυλλιακό περιβάλλον που μπορούσε κανείς να φανταστεί.

Την Πέμπτη 15 Μαΐου, στις 6.05 το πρωί, ο Σέπτιμους Ακοφέλι, ετών 25, είχε βρει το δολοφονημένο σώμα του Καρλ Ντάνιελσον, ετών 68, στο χολ του διαμερίσματός του, στον πρώτο όροφο του κτιρίου της οδού Χασσελστίγκεν 1 στη Σόλνα. Η πόρτα του διαμερίσματος ήταν ορθάνοιχτη και το πτώμα κείτονταν μόλις ένα μέτρο μέσα από την πόρτα. Ο Σέπτιμους Ακοφέλι είχε αφήσει κάτω το φύλλο της *Svenska Dagbladet* που ετοιμαζόταν να ρίξει στο γραμματοκιβώτιο του Ντάνιελσον. Είχε σκύψει για να ρίξει μια πολύ προσεκτική ματιά στο πτώμα. Του είχε μάλιστα ζουλήξει απαλά το μάγουλο. Μετά είχε κουνήσει το κεφάλι του και είχε καλέσει από το κινητό του το 112.

Στις 6.06 το πρωί τον είχαν συνδέσει με τον θάλαμο ελέγχου επειγόντων περιστατικών της Αστυνομίας της Στοκχόλμης στο Κουνγκσχόλμεν. Ο τηλεφωνητής τού είχε ζητήσει να μείνει στη γραμμή, μετά τον είχε βάλει στην αναμονή, όσο έδινε το σήμα, παίρνοντας αμέσως απάντηση από ένα περιπολικό του Δυτικού Διαμερίσματος που βρισκόταν στη Φρεσουνταλέντεν, λίγες εκατοντάδες μέτρα από την επίμαχη διεύθυνση. «Πιθανή δολοφονία στον αριθμό 1 της Χασσελστίγκεν, στη Σόλνα». Και ο «άρρη» που είχε τηλεφωνήσει ακουγόταν «ύποπτα ήρεμος και ψύχραιμος», πράγμα χρήσιμο να το ξέρει κανείς αν δεν επρόκειτο απλώς για κάποιον που έκανε φάρσα στην αστυνομία, αλλά για κάποιον που υπέφερε από «πιο σοβαρά διανοητικά προβλήματα...».

Αυτό που ο τηλεφωνητής δεν ήξερε, ωστόσο, ήταν πως η πραγματικότητα ήταν πολύ πιο απλή. Πως ο Σέπτιμους

Ακοφέλι ήταν ιδιαίτερα κατάλληλος να κάνει μια ανακάλυψη σαν αυτή που είχε μόλις κάνει. Ακόμα και ως μικρό παιδί είχε δει περισσότερους δολοφονημένους και ακρωτηριασμένους ανθρώπους από όσους είχαν αντικρίσει οι περισσότεροι από τα εννέα εκατομμύρια κατοίκους της νέας του πατρίδας.

Ο Σέπτιμος Ακοφέλι ήταν κοντός και αδύνατος, με ύψος 1,67 και βάρος μόλις 55 κιλά. Ήταν όμως γυμνασμένος και αθλητικός, όπως είσαι όταν ανεβοκατεβαίνεις βιαστικά σκάλες επί ένα δώρο κάθε πρωί και μετά περνάς την υπολοιπη ημέρα τρέχοντας από δω κι από κει με ένα ποδήλατο για να μεταφέρεις γράμματα και δέματα σε ανυπόμονους πελάτες, σ' εκείνο το είδος ανθρώπων που νοιάζονται για τον πλανήτη και που δεν πρέπει να αναγκάζονται να περιμένουν περισσότερο από όσο είναι απολύτως απαραίτητο.

Ο Σέπτιμος Ακοφέλι ήταν ευπαρουσίαστος, με μελαψό δέρμα, κλασική δομή οστών και προφίλ που θα μπορούσε να έχει βγει κατευθείαν από αρχαίο αιγυπτιακό αγγείο. Και φυσικά δεν είχε ιδέα για τα όσα μπορούσαν να περνούν από το μυαλό ενός μεσόκοπου Σουηδού αστυνομικού που εργαζόταν ως τηλεφωνητής στον θάλαμο ελέγχου επειγόντων περιστατικών στην Αστυνομία της Στοκχόλμης, και είχε βάλει τα δυνατά του να ξεχάσει τις παιδικές του αναμνήσεις.

Κατ' αρχάς είχε κάνει αυτό που του είχαν πει και είχε μείνει στη γραμμή. Ύστερα από δύο λεπτά είχε κουνήσει το κεφάλι του, είχε βάλει τέλος στην κλήση –η αστυνομία προφανώς τον είχε ξεχάσει–, μετά είχε αφήσει στην άκρη την τσάντα με τις εφημερίδες και είχε καθίσει στη σκάλα έξω από την πόρτα του διαμερίσματος, μένοντας στο κτίριο όπως ακριβώς είχε υποσχεθεί.

Δύο λεπτά αργότερα είχε παρέα. Πρώτα κάποιος είχε ανοίξει την εξώπορτα με προσοχή και μετά την είχε κλείσει.

Μετά ακούστηκαν βήματα που ανέβαιναν προσεκτικά τα σκαλιά. Εμφανίστηκαν δύο αστυνομικοί, πρώτα ένας άντρας γύρω στα σαράντα, μετά, ακριβώς πίσω του, η πολύ νεότερη συνάδελφός του. Ο αστυνομικός είχε το δεξί του χέρι στη λαβή του όπλου του και τον έδειχνε με το απλωμένο αριστερό του χέρι. Η νεότερη συνάδελφός του, που στεκόταν ακριβώς από πίσω του, κρατούσε ένα προτεταμένο πτυσσόμενο ατσάλινο κλομπ στο δεξί της χέρι.

«Εντάξει» είπε ο αστυνομικός, γνέφοντας προς το μέρος του Αχοφέλι. «Κοίτα τι θα κάνουμε. Πρώτα θα σηκώσουμε τα χέρια μας πάνω από το κεφάλι μας, μετά θα σηκωθούμε αργά και ήρεμα, μετά θα κάνουμε μεταβολή με την πλάτη προς το μέρος μας, με τα πόδια σε διάσταση...»

Ποιοι θα τα κάνουμε όλ' αυτά; αναρωτήθηκε ο Σέπτιμους Αχοφέλι, υπακούοντας στις εντολές που του είχαν δώσει.

Η ΧΑΣΣΕΛΣΤΙΓΚΕΝ είναι ένας μικρός παράδρομος κάθετος στη Ροσουνταβέγκεν, μήκους μόλις εκατό μέτρων, κάπου μισό χιλιόμετρο από το εθνικό στάδιο ποδοσφαίρου και δίπλα στο σημείο όπου κάποτε βρισκόταν το παλιό συγκρότημα των στούντιο της Svensk Filmindustri, το Φιλμστάντεν. Τώρα πια τα στούντιο έχουν μετατραπεί σε πολυτελείς κατοικίες για ανθρώπους που δεν έχουν καμιά ομοιότητα με τους ενοίκους του αριθμού 1 της Χασσελστίγκεν.

Το κτίριο της Χασσελστίγκεν 1 χτίστηκε το φθινόπωρο του 1945, έξι μήνες μετά το τέλος του πολέμου. Οι ντόπιοι έλεγαν πως ήταν το κτίριο που είχε κάνει τον Θεό, ή τουλάχιστον τον ιδιοκτήτη του, να σηκώσει τα χέρια ψηλά. Ήταν ένα πενταώροφο τούβλινο κτίριο χωρισμένο σε τριάντα μικρά διαμερισματάκια, το καθένα με μόλις ένα ή δύο δωμάτια και μια κουζίνα. Μετρούσε εξήντα χρόνια ζωής και πολύ καιρό τώρα χρειαζόταν απεγνωσμένα εξωτερική ανακαίνιση, ανανέωση των ηλεκτρικών εγκαταστάσεων και σχεδόν όλες τις άλλες ενδιάμεσες επισκευές.

Ακόμα και οι ένοικοι είχαν δει καλύτερες μέρες. Κάπου είκοσι από δαύτους ήταν άνθρωποι που ζούσαν μόνοι, και από αυτούς οι περισσότεροι ήταν συνταξιούχοι. Υπήρχαν οχτώ ηλικιωμένα ζευγάρια, όλοι τους συνταξιούχοι, και μια μεσόκοπη γυναίκα, 49 ετών, που έμενε σ' ένα δυάρι με τον εικοσιεννιάχρονο γιο της, ο οποίος έπαιρνε επίδομα αναπηρίας. Οι γείτονες τον θεωρούσαν κάπως αλλόκοτο. Συμπα-

θή, άκακο, ακόμα και εξυπηρετικό όταν του ζητούσαν κάτι, αλλά είχε περάσει όλη του τη ζωή στο σπίτι με τη μητέρα του. Πρόσφατα ζούσε εκεί μόνος, από τότε που η μητέρα του είχε πάθει εγκεφαλικό και νοσηλευόταν τους τελευταίους μήνες σ' ένα αναρρωτήριο.

Έντεκα από τους ενοίκους έπαιρναν στο σπίτι την πρωινή εφημερίδα, έξι την *Dagens Nyheter* και πέντε τη *Svenska Dagbladet*, και εδώ και περίπου ένα χρόνο ο άνθρωπος που είχε φροντίσει να τους την παραδίδει κάθε πρωί ήταν ο Σέπτιμος Ακοφέλι. Τακτικός σαν ρολόι, γύρω στις έξι κάθε πρωί – δεν είχε παραλείψει ποτέ καμία παράδοση.

Συνολικά σαράντα ένας άνθρωποι έμεναν στο κτίριο της Χασσελστίγκεν.

Ή σαράντα, για να είμαστε ακριβείς, μια που ο ένας τους είχε μόλις δολοφονηθεί, και την Πέμπτη το απόγευμα η Αστυνομία της Σόλνα είχε πια στα χέρια της έναν κατάλογο όλων των ενοίκων, συμπεριλαμβανομένου του θύματος.

Τις ώρες ανάμεσα στο πρώτο τηλεφώνημα που είχε λάβει ο θάλαμος ελέγχου επειγόντων περιστατικών και στην παράδοση του καταλόγου, αρκετά πράγματα είχαν συμβεί. Μεταξύ άλλων, ο επικεφαλής της ερευνητικής ομάδας από την Αστυνομία της Σόλνα, ο αστυνόμος Έβερτ Μπέκστρεμ, είχε καταφτάσει στον τόπο του εγκλήματος στις 09.40 εκείνο το πρωί. Μόλις τρεισήμισι ώρες αφότου οι συνάδελφοί του στον «Λάκκο» είχαν λάβει το τηλεφώνημα και, ειλικρινά, η αντίδρασή του ήταν αστραπιαία δεδομένου ότι είχαμε να κάνουμε με τον Μπέκστρεμ.

Υπήρχε μια πολύ προσωπική εξήγηση γι' αυτό. Την προηγούμενη μέρα ο υπηρεσιακός γιατρός της Αστυνομίας της Στοκχόλμης τον είχε βάλει να υποσχεθεί πως θα έκανε αλλαγές στην ιδιωτική του ζωή και είχε απαριθμήσει τις ιατρικές εναλλακτικές λύσεις οι οποίες –αν ο Μπέκστρεμ συνέχιζε να είναι ο Μπέκστρεμ– είχαν κατατρομάξει ακόμα

κι αυτόν τον συγκεκριμένο ασθενή. Και αυτό είχε τουλάχιστον οδηγήσει σ' ένα νηφάλιο βράδυ και μια άγρυπνη νύχτα, μετά την οποία ο Μπέκστρεμ είχε αποφασίσει να περπατήσει μέχρι την καινούρια του δουλειά στη Δίωξη Εγκλήματος του Δυτικού Διαμερίσματος.

Ένας ατέλειωτος δρόμος προς τον Γολγοθά, μήκους περίπου τεσσάρων χιλιομέτρων. Κάτω από έναν ανελέητο ήλιο, ολόκληρη η διαδρομή από το άνετο σπιτάκι του στην Ινενταλσγκάταν, στο Κουνγκσχόλμεν, μέχρι το κεντρικό αστυνομικό τμήμα στη Σουντμπυμπεργκσβέγκεν, στη Σόλνα. Και με θερμοκρασία που υπερέβαινε την ανθρώπινη αντοχή και που θα είχε βγάλει εκτός μάχης και ολυμπιακό μαραθωνοδρόμο.

ΣΤΙΣ ΕΝΝΙΑ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΟ το πρωί της Πέμπτης 15 Μαΐου ο ήλιος ήταν κιόλας ψηλά σ' ένα γαλάζιο και ανέφελο ουρανό. Παρ' ότι βρίσκονταν μόλις στα μέσα Μαΐου, είχε κιόλας είκοσι έξι βαθμούς υπό σκιάν όταν ο Μπέκστρεμ, λουσμένος στον ίδιο του τον ιδρώτα, διέσχισε τη γέφυρα πάνω από το κανάλι Κάρλμπεργκ. Ως προσεκτικός, προνοητικός άνθρωπος, είχε ντυθεί για τις δοκιμασίες που είχε μπροστά του. Ένα χαβανέζικο πουκάμισο και σορτς, σανδάλια χωρίς κάλτσες, ακόμα και ένα μπουκάλι παγωμένο μεταλλικό νερό είχε βάλει στην τσέπη του έτσι ώστε, αν αποδεικνυόταν απαραίτητο, θα μπορούσε να εξουδετερώσει στα γρήγορα κάθε επαπειλούμενη επίθεση αφυδάτωσης.

Τίποτε από όλ' αυτά δεν είχε βοηθήσει. Παρ' όλο που για πρώτη φορά στην ενήλικη ζωή του είχε μείνει εκουσίως νηφάλιος μια ολόκληρη μέρα – για την ακρίβεια, δεν είχε βάλει στο στόμα του ούτε σταγόνα επί είκοσι πεντέμισι ώρες–, ποτέ δεν είχε ξαναγιώσει χειρότερα.

Θα τον σκοτώσω αυτό τον αγύρτη βρομογιατρό, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ. Τέρμα γι' αυτόν τα χανγκόβερ. Δεν είχε πιει σταγόνα και διένυε τώρα τη δεύτερη στεγνή του μέρα, εξακολουθώντας να νιώθει τόσο ζωντανός όσο κι ένας αετός που είχε πέσει πάνω σε καλώδια του ηλεκτρικού.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό του. Ήταν από το γραφείο υπηρεσίας στη Σόλνα.

*

«Προσπαθούσαμε να σε βρούμε, Μπέκστρεμ» είπε ο αξιωματικός υπηρεσίας. «Σε ψάχνω από τις εφτά το πρωί».

«Είχα μια πρωινή σύσκεψη στη Δίωξη Εγκλήματος» είπε φέματα ο Μπέκστρεμ, επειδή ήταν περίπου εκείνη την ώρα που τον είχε πάρει επιτέλους ο ύπνος. «Τι τρέχει;» ρώτησε, για να αποφύγει παραπέρα ερωτήσεις.

«Σου έχουμε ένα φόνο. Η ομάδα μας που βρίσκεται επιτόπου χρειάζεται μερικές συμβουλές και καθοδήγηση. Κάποιος σκότωσε έναν ηλικιωμένο συνταξιούχο. Άκουσα πως το μέρος μοιάζει με σφαγείο».

«Τι ξέρουμε;» γρύλισε ο Μπέκστρεμ, που δεν ένιωθε ούτε κατά διάνοια καλύτερα, παρά τα καλά νέα.

«Δεν ξέρω και πολλά ακόμα. Φόνος, σίγουρα φόνος. Το θύμα είναι ηλικιωμένος, συνταξιούχος, όπως είπα, δεν είναι και πολύ ωραίο θέαμα, απ' ό,τι λένε. Δράστης άγνωστος. Δεν έχουμε περιγραφή για να ενημερώσουμε το κοινό μέσω ραδιοφώνου, επομένως αυτά ξέρω όλα κι όλα. Πού είσαι, εν πάση περιπτώσει;»

«Μόλις διέσχισα το κανάλι Κάρλμπεργκ» είπε ο Μπέκστρεμ. «Συνήθως προσπαθώ να πηγαίνω με τα πόδια στη δουλειά αν δε βρέχει πολύ. Πάντα είναι καλό να γυμνάζεσαι λιγάκι» διευκρίνισε.

«Μάλιστα» είπε ο αξιωματικός υπηρεσίας, μην μπορώντας να κρύψει την έκπληξή του. «Αν θέλεις, μπορώ να στείλω ένα αυτοκίνητο να σε πάρει».

«Καλή ιδέα» είπε ο Μπέκστρεμ. «Φρόντισε να ξέρουν πως είναι επείγον. Θα τους περιμένω έξω από εκείνο το στέκι των ποδοσφαιρικών χουλιγκάνων στην πλευρά της γέφυρας προς τη Σόλνα».

Εφτά λεπτά αργότερα ένα περιπολικό είχε εμφανιστεί, με τα μπλε φώτα να αναβοσβήνουν, είχε κάνει επιτόπια στροφή και είχε σταματήσει στην είσοδο της λέσχης των οπαδών

της ΑΙΚ Στοκχόλμης. Τόσο ο οδηγός όσο και η νεότερη συνάδελφός του είχαν βγει από το αυτοκίνητο και του είχαν γνέψει φιλικά. Προφανώς, είχαν συναίσθηση του πώς πρέπει να γίνονται τα πράγματα, επειδή ο οδηγός είχε κρατήσει ανοιχτή την πίσω πόρτα από τη δική του πλευρά, έτσι ώστε ο Μπέκστρεμ να μη χρειαστεί να καθίσει στη θέση πίσω από το κάθισμα του συνοδηγού που προορίζεται συνήθως για τους υπόπτους.

«Να σε λοιπόν, Μπέκστρεμ, που κάθεται και περιμένεις σε κλασικό σημείο της εγκληματικής ιστορίας της χώρας» είπε ο αστυνομικός, δείχνοντας προς τους θάμνους πίσω από τον Μπέκστρεμ. «Χολμ, επί τη ευκαιρία» πρόσθεσε, δείχνοντας με τον αντίχειρά του το πέτο της στολής του. «Αυτή είναι η Ερνάντες» είπε, γνέφοντας με το κεφάλι προς τη συνάδελφό του.

«Τι εννοείς “κλασικό σημείο”;» είπε ο Μπέκστρεμ όταν στριμώχτηκε στο πίσω κάθισμα, κυρίως επειδή οι σκέψεις του είχαν ήδη στραφεί στη συνάδελφο του Χολμ. Μακριά μαύρα μαλλιά, δεμένα σ' έναν καλλιτεχνικό κότσο, χαμόγελο που θα μπορούσε να φωτίσει ολόκληρο το στάδιο Ροσούντα και μπαλκόνια που ζόριζαν υπερβολικά το πουκάμισο της μπλε στολής της. «Τι εννοείς “κλασικό σημείο”;» επανέλαβε.

«Ω, ξέρεις τώρα, εκείνη η πόρνη. Εδώ δεν ήταν που τη βρήκαν; Εντάξει, μερικά κομμάτια της, τέλος πάντων. Ο παλιός φόνος που όλοι θεωρούν πως διαπράχθηκε από εκείνο τον ιατροδικαστή κι εκείνο τον φίλο του, τον γιατρό. Πάντως, ποιος ξέρει; Ο επικεφαλής της Δίωξης εδώ πέρα, ο γερο-Τόιβονεν, προφανώς έχει μια εντελώς διαφορετική θεωρία για το τι συνέβη».

«Πρέπει να είχες αναμειχθεί σ' αυτή την υπόθεση, Μπέκστρεμ» παρενέβη η Ερνάντες, γυρίζοντας προς το μέρος του και χαρίζοντάς του ένα εκτυφλωτικό χαμόγελο. «Πότε ήταν;

Θέλω να πω, πότε τη βρήκαν; Εγώ δεν είχα γεννηθεί τότε, πρέπει όμως να ήταν κάποια στιγμή τη δεκαετία του '70; Πριν από τριάντα πέντε, σαράντα χρόνια; Κάτι τέτοιο;»

«Το καλοκαίρι του 1984» είπε ξερά ο Μπέκστρεμ. Κι αν πεις μια λέξη ακόμα, μικρή βρομιάρα, θα φροντίσω να σε στείλουν στην τροχαία. Στη Χιλή, σκέφτηκε, αγριοκοιτάζοντας την Ερνάντες.

«Ω, το 1984. Εντάξει, είχα γεννηθεί τότε» είπε η Ερνάντες, εμφανώς χωρίς καμιά διάθεση να κάνει πίσω και εξακολουθώντας να επιδεικνύει τα υπέροχα άσπρα δόντια της.

«Δεν αμφιβάλλω. Φαίνεσαι πολύ μεγαλύτερη πάντως» είπε ο Μπέκστρεμ, που επίσης δεν ήταν διατεθειμένος να κάνει πίσω. Άρπα την, λεσβόγκα στρίγγλα, σκέφτηκε.

«Έχουμε κάμποσα να σου πούμε γι' αυτήν τη σημερινή υπόθεση» είπε ο Χολμ για ν' αλλάξει κουβέντα, καθαρίζοντας προσεκτικά τον λαιμό του, καθώς η Ερνάντες γύριζε την πλάτη της στον Μπέκστρεμ και άρχισε να ξεφυλλίζει το σημειωματάριό της για να βεβαιωθεί πως είχε σωστές σημειώσεις. «Από κει ερχόμαστε».

«Εντάξει, ακούω» είπε ο Μπέκστρεμ.

Ο Χολμ και η Ερνάντες ήταν οι πρώτοι αστυνομικοί που είχαν βρεθεί στον τόπο του εγκλήματος. Είχαν μόλις σταματήσει για καφέ στο βενζινάδικο που έμενε ανοιχτό όλο το εικοσιτετράωρο πίσω από το εμπορικό κέντρο της Σόλνα όταν άκουσαν την κλήση στον ασύρματο της αστυνομίας. Μπλε φώτα και σειρήνες και τρία λεπτά αργότερα βρίσκονταν στον αριθμό 1 της Χασσελστίγκεν.

Ο συνάδελφός τους στον ασύρματο είχε συστήσει επιφυλακτικότητα. Θεωρούσε πως ο «άρρη» που είχε τηλεφωνήσει δεν αντιδρούσε όπως οι φυσιολογικοί άνθρωποι όταν τηλεφωνούν για να αναφέρουν τέτοιου είδους ειδήσεις. Δεν εμφάνιζε κανένα σημάδι πανικού και δε δυσκολευόταν να

ελέγξει τις φωνητικές του χορδές. Με λίγα λόγια, ήταν ύποπτα ήρεμος και ψύχραιμος, όπως είναι μερικοί παλαβιάρηδες όταν τηλεφωνούν στην αστυνομία για να μιλήσουν για τα τελευταία τους κατορθώματα.

«Ο τύπος που τηλεφώνησε ήταν διανομέας εφημερίδων. Μετανάστης. Φαίνεται καλό παιδί. Νομίζω πως μάλλον μπορούμε να τον ξεχάσουμε, αν θες τη γνώμη μου» συνόψισε ο Χολμ.

Και ποιος διάολο θα ζητούσε από κάποιον σαν κι εσένα τη γνώμη του; σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ.

«Και το θύμα; Τι ξέρουμε γι' αυτόν;»

«Ήταν ο ένοικος του διαμερίσματος, ονόματι Καρλ Ντάνιελσον. Ηλικιωμένος, άγαμος, εξήντα οχτώ ετών. Συνταξιούχος, με άλλα λόγια» διευκρίνισε ο Χολμ.

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό;» ρώτησε ο Μπέκστρεμ.

«Εντελώς σίγουρος» είπε ο Χολμ. «Τον αναγνώρισα αμέσως. Τον είχα μαζέψει για μέθη και διατάραξη της τάξης σε μια ιπποδρομία στη Σολβάλλια πριν από μερικά χρόνια. Μετά έκανε μεγάλη φασαρία, κατέθεσε καταγγελία εναντίον μου και εναντίον της υπόλοιπης ομάδας, λίγο πολύ για ό,τι μπορούσε να σκεφτεί. Και δεν ήταν ακριβώς η πρώτη φορά που τον είχαν μαζέψει για τέτοιου είδους πράγματα. Κοινωνικά προβλήματα, αλκοόλ, όλ' αυτά. Κοινωνικά περιθωριοποιημένος, όπως λένε στις μέρες μας».

«Το κλασικό μπεκρόμουτρο, εννοείς;» είπε ο Μπέκστρεμ.

«Ε, ναι. Αυτός είναι ένας διαφορετικός τρόπος διατύπωσης» είπε ο Χολμ και ξαφνικά ακούστηκε σαν να ήθελε ν' αλλάξει κουβέντα.

Πέντε λεπτά αργότερα είχαν αφήσει τον Μπέκστρεμ έξω από την πόρτα του αριθμού 1 της Χασσελστίγκεν και ο Χολμ τού είχε ευχηθεί καλή τύχη. Αυτός και η Ερνάντες κατευθύνονταν προς το τμήμα για να γράψουν τις αναφορές τους,

αλλά, αν μπορούσαν να βοηθήσουν σε κάτι άλλο, ο Μπέκ-στρεμ μπορούσε ελεύθερα να επικοινωνήσει μαζί τους.

Και γιατί στον διάολο να θέλω να κάνω τέτοιο πράγμα; σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ καθώς έβγαινε από το αυτοκίνητο, χωρίς να κάνει τον κόπο να τους ευχαριστήσει για τη μεταφορά.

ΩΣ ΣΥΝΗΘΩΣ, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ όταν βγήκε από το αυτοκίνητο. Εκτός από τις κορδέλες που είχαν τοποθετηθεί μπροστά στο κτίριο, είχε μαζευτεί το συνηθισμένο πλήθος δημοσιογράφων, φωτογράφων, γειτόνων και γενικά των περιεργων που δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν. Συν τον συνηθισμένο συρφετό, φυσικά, που είχε μάλλον καταλήξει εκεί χωρίς καν να αναρωτηθεί το πώς και το γιατί. Ανάμεσά τους ήταν τρεις ηλιοκαμένοι νέοι που εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία για να σχολιάσουν τα ρούχα και την εμφάνιση του Μπέκστρεμ, καθώς στριμωχόταν με αρκετή δυσκολία να περάσει κάτω από την κορδέλα.

Ο Μπέκστρεμ είχε στραφεί και τους είχε αγριοκοιτάξει, καταγράφοντας στη μνήμη του τα χαρακτηριστικά τους ενόψει της ημέρας που τελικά θα τους ξανασυναντούσε στον δικό του εργασιακό χώρο. Θέμα χρόνου ήταν και, όταν η μέρα επιτέλους θα ερχόταν, σκόπευε να τη μετατρέψει σε αξιομνημόνευτη εμπειρία για τα μικρά κωλόπαιδα.

Όταν προσπέρασε τον νεαρό ένστολο αστυνομικό που στεκόταν δίπλα στην πόρτα του κτιρίου, είχε ήδη δώσει την πρώτη του διαταγή σε σχέση με την καινούρια του έρευνα για φόνο.

«Πάρε τις παρακολουθήσεις και πες τους να στείλουν έναν δυο τύπους για να τραβήξουν μερικές ωραίες φωτογραφίες από το γοητευτικό μας ακροατήριο» είπε ο Μπέκστρεμ.

«Έχει γίνει ήδη» τον ενημέρωσε ο συνάδελφός του. «Ήταν

το πρώτο πράγμα που μου είπε η Άγκυρα όταν έφτασε. Οι συνάδελφοί μας από τις παρακολουθήσεις τραβούν φωτογραφίες εδώ και δύο ώρες» πρόσθεσε για κάποιο λόγο.

«Η Άγκυρα; Ποια βρομοάγκυρα;»

«Η Άννικα Κάρλσον. Ξέρεις, η ψηλή, μελαχρινή συνάδελφός μας που δούλευε παλιά στις ληστείες. Το παρατσούκλι της είναι Άγκυρα».

«Εννοείς εκείνη τη γαμημένη αλόγα;» είπε ο Μπέκστρεμ.

«Δε θα ήθελα να σχολιάσω, Μπέκστρεμ» είπε ο συνάδελφός του με πλατύ χαμόγελο. «Προφανώς, όμως, κάποια πράγματα δεν μπορείς να μην τ' ακούσεις».

«Όπως;» είπε φιλύποπτα ο Μπέκστρεμ.

«Εντάξει, μάλλον είναι καλύτερα να αποφύγει κανείς να την προκαλέσει σε αγώνα μπρα ντεφέρ» είπε ο συνάδελφός του.

Ο Μπέκστρεμ είχε κουνήσει απλώς το κεφάλι του. Πού διάολο πάμε; αναρωτήθηκε καθώς περνούσε την πόρτα του κτιρίου στον αριθμό 1 της Χασσελστίγκεν. Τι διάολο συμβαίνει στη σουηδική αστυνομία; Ντιντήδες, τζιβιτζιλούδες, μαυρογκάγκανοι και οι συνηθισμένοι οσφυοκάμπτες. Ούτε ένας κανονικός αστυφύλακας όσο βλέπει το μάτι.

Στον τόπο του εγκλήματος τα πάντα ήταν όπως είναι συνήθως όταν κάποιος έχει σκοτώσει στο ξύλο ένα ηλικιωμένο μπεκρόμουτρο μέσα στο ίδιο του το διαμέρισμα. Με λίγα λόγια, τα πράγματα έμοιαζαν ακόμα χειρότερα από ό,τι συνήθως στο σπίτι ενός ηλικιωμένου μπεκρόμουτρου. Αυτό το συγκεκριμένο παράδειγμα κείτονταν ανάσκελα στο χαλί του χολ λίγο πιο μέσα από την πόρτα, με τα πόδια προς την πόρτα, τις γάμπες ανοιγμένες και τα μπράτσα απλωμένα πάνω από το τσακισμένο του κρανίο, σχεδόν σαν να προσευχόταν. Αν έκρινε κανείς από τη μυρωδιά, η καμπαρντίνα του γκριζου παντελονιού του είχε γεμίσει περιττώματα και

ούρα όταν είχε πεθάνει. Στο πάτωμα υπήρχε μια λίμνη αίματος πλάτους ενός μέτρου. Οι τοίχοι και στις δύο πλευρές του στενού διαδρόμου ήταν πιτσιλισμένοι με αίμα από το πάτωμα μέχρι το ταβάνι και υπήρχαν ίχνη αίματος ακόμα και στο ταβάνι.

Γαμώτο μου, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ, κουνώντας το κεφάλι του. Πραγματικά έπρεπε να τηλεφωνήσει στο *Όμορφα Σπίτια* δίνοντάς τους μια είδηση, έτσι ώστε όλοι εκείνοι οι φλώροι διακοσμητές εσωτερικού χώρου να είχαν κάτι πραγματικά σοβαρό να απασχολήσουν το μυαλουδάκι τους, κάτι που να βρίσκεται πραγματικά κοντά στον απλό λαό. Ένα μικρό αρθράκι για τη ρουμπρίκα *Το Υπέροχο Σπίτι Μου*, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ – μετά οι σκέψεις του διακόπηκαν από κάποιον που τον χτυπούσε στον ώμο.

«Γεια σου, Μπέκστρεμ. Χαίρομαι που σε βλέπω» είπε η Άννικα Κάρλσον, 33 ετών, γνέφοντας φιλικά.

«Γεια» είπε ο Μπέκστρεμ, καταβάλλοντας προσπάθεια να ακουστεί λιγότερο άρρωστος από όσο αισθανόταν.

Μια γυναίκα μισό κεφάλι ψηλότερή του, παρ' όλο που ήταν ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας στο άνθος της ηλικίας του. Μακριά πόδια, στενή μέση, εκνευριστικά γυμνασμένα και με τα πάντα στη σωστή τους θέση. Αν απλώς άφηγε τα μαλλιά της να μακρύνουν λιγάκι και φορούσε κοντή φούστα, θα μπορούσε να περάσει ακόμα και για εντελώς κανονική γυναίκα. Με εξαίρεση το ύψος της, φυσικά, αλλά προφανώς ήταν πολύ αργά για να γίνει κάτι γι' αυτό, και με λίγη τύχη ίσως είχε πια σταματήσει να ψηλώνει, παρ' όλο που ήταν ακόμα στραβάδι.

«Έχεις καμιά ειδική οδηγία, Μπέκστρεμ; Η ομάδα του Εγκληματολογικού τέλειωσε τους προκαταρκτικούς ελέγχους και, μόλις πάρουν το πτώμα στο εγκληματολογικό εργαστήριο, μπορείς να ρίξεις μια ματιά στον τόπο του εγκλήματος».

«Αργότερα» είπε ο Μπέκστρεμ κουνώντας το κεφάλι.

«Ποιος σκατά είναι αυτός;» ρώτησε, γνέφοντας προς το μέρος μιας λεπτοκαμωμένης, μελαψής μορφής που καθόταν ανακούρκουδα με την πλάτη στον τοίχο στην άλλη άκρη του κοινόχρηστου κεφαλόσκαλου. Με μια ανεξιχνίαστη, μελαγχολική έκφραση στο πρόσωπό του και μια υφασμάτινη τσάντα στον ώμο, μέσα από την οποία ξεπρόβαλλαν εφημερίδες.

«Είναι ο διανομέας των εφημερίδων, αυτός που έκανε το τηλεφώνημα» είπε η Κάρλσσον.

«Ποιος να το 'λεγε» είπε ο Μπέκστρεμ. «Ωστε γι' αυτό έχει μια τσάντα με εφημερίδες κρεμασμένη στον ώμο του».

«Τσακάλι είσαι» είπε η Κάρλσσον χαμογελώντας. «Για να γίνω πιο ακριβής, έχει πέντε *Dagens Nyheter* και τέσσερις *Svenska Dagbladet*. Το φύλλο της *Svenska* του θύματος βρίσκεται εκεί πέρα δίπλα στην πόρτα» συνέχισε, δείχνοντας προς μια διπλωμένη εφημερίδα στο πάτωμα δίπλα στην είσοδο του διαμερίσματος του θύματος. «Παρέδωσε ήδη ένα φύλλο της *Dagens Nyheter* σε μια ηλικιωμένη στο ισόγειο».

«Τι ξέρουμε γι' αυτόν δηλαδή; Τον εφημεριδά;»

«Κατ' αρχάς, μοιάζει να είναι τελείως καθαρός» είπε η Άννικα Κάρλσσον. «Το Εγκληματολογικό τον έλεγξε και δε βρέθηκε απολύτως κανένα ίχνος πάνω στο σώμα ή στα ρούχα του. Με δεδομένη την κατάσταση των πραγμάτων εκεί μέσα, θα ήταν τελείως βουτηγμένος μέσα στα αίματα αν ήταν αυτός που είχε επιτεθεί στο θύμα. Μας είπε μόνος του ότι ψηλάφισε το πρόσωπο του θύματος, το μάγουλό του, για την ακρίβεια, και, όταν συνειδητοποίησε πως ήταν τελείως παγωμένος, κατάλαβε πως το θύμα ήταν νεκρό».

«Δηλαδή, σπουδάζει Ιατρική, έτσι;» Γαμώτο μου, συλλογίστηκε ο Μπέκστρεμ. Σίγουρα δεν του 'λειπε η φιλοδοξία του μαυροτσούκαλου.

«Νομίζω πως είδε πολλά πτώματα στην προηγούμενη πατρίδα του» είπε η Κάρλσσον, αυτήν τη φορά χωρίς να χαμογελάει.

«Επωφελήθηκε της ευκαιρίας για να χώσει τίποτα στην τσέπη του;» ρώτησε ο Μπέκστρεμ, καταφεύγοντας σε παλιά ένστικτα σε σχέση με μαυροτσούκαλους σαν κι αυτόν.

«Τον έφαξαν. Ήταν το πρώτο πράγμα που έκανε η περιπόλος όταν έφτασε εδώ. Στις τσέπες του είχε μια θήκη με το δίπλωμα οδήγησης, μια ταυτότητα από την εφημερίδα που χειρίζεται τη διανομή του Τύπου εδώ πέρα, ένα μικρό χρηματικό ποσό σε κέρματα και χαρτονομίσματα, γύρω στις εκατό κορόνες, νομίζω, κυρίως κέρματα. Και ένα κινητό τηλέφωνο που ανήκει στον ίδιο. Και σημειώσαμε τον αριθμό, για την περίπτωση που αναρωτιέσαι. Αν πήρε κάτι, δεν το είχε πάνω του και έχουμε ήδη ψάξει στους κοινόχρηστους χώρους του κτιρίου, άρα δεν έχει κρύψει τίποτα εκεί».

Γαμώτο μου. Μιλάμε για τεμπελόσκυλα, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ, που δεν ήταν έτοιμος να τα παρατήσει.

«Μήπως έκανε κανένα τηλεφώνημα τότε;»

«Σύμφωνα με όσα λέει, έκανε μόνο ένα τηλεφώνημα. Στις υπηρεσίες έκτακτης ανάγκης, στο 112. Τον συνέδεσαν με τους συναδέλφους μας στον “Λάκκο”. Λέει πως το μόνο άτομο με το οποίο μίλησε ήταν ο τηλεφωνητής, προφανώς όμως θα το ελέγξουμε. Βρίσκεται στον κατάλογο των τηλεφωνικών αριθμών που πρέπει να ερευνήσουμε».

«Όνομα έχει;» ρώτησε ο Μπέκστρεμ.

«Σέπτιμους Αχοφέλι, 25 χρονών, πρόσφυγας από τη Σομαλία. Σουηδική υπηκοότητα, μένει στο Ρίνκεμπυ. Πήραμε δακτυλικά αποτυπώματα και δείγμα DNA, αλλά δεν προλάβαμε ακόμα να τα ελέγξουμε. Είμαι όμως εντελώς σίγουρη πως είναι αυτός που λέει πως είναι».

«Πώς είπες ότι τον λένε;» είπε ο Μπέκστρεμ. Τι βρομοόνομα, σκέφτηκε.

«Σέπτιμους Αχοφέλι» είπε η Άννικα Κάρλσον. «Ένας από τους λόγους που δεν τον άφησα ακόμα να φύγει είναι επειδή σκέφτηκα πως ίσως ήθελες να του μιλήσεις».